

פרשת תצוה

שבת שלום ומבורך.

"ועתה הקרב אליך את אהרן אחיך, ואת בניו איתו, מתוך בני ישראל לכהנו לי".

מדוע זכה דווקא אהרן להיות כהן?

שאלה הזאת שואל הזהר הקדוש ומתרחץ, שאהרן זכה לכהונה בזכות שהיה אוהב שלום ורודף שלום. וכך לשון הזהר מתורגם: אמור אל הכהנים בני אהרן, מה הטעם שכתוב כאן "בני אהרן", וכי לא ידענו שבני אהרן הם? אלא בני אהרן ולא בני לוי, שאהרן הוא התחלת כל כהני העולם, שבו התרצה הקב"ה לכולם בגלל שהיה עושה שלום בעולם, וכיון שאהרן דרכיו העלו אותו לכך (דרגת כהן), שכל ימיו של אהרן היה משתדל להרבות שלום בעולם, ובגלל שדרכיו כך העלה אותו לכך לעשות שלום בפמליא של מעלה. בגלל כך כתוב "אמור אל הכהנים בני אהרן", עכ"ל.

אשריו של אהרן הכהן שהגיע לאהבה כל כך עליונה, ועלנו ללמוד מדרכיו. ובעניין הדרכים להגיע לאהבה כתב השערי יושר בהקדמה, וז"ל: והנה אם בהשקפה ראשונה רגשי אהבת עצמו ורגשי אהבת זולתו הם כצרות זו לזו, אבל עלינו להשתדל להעמיק בזה למצוא הסגולה המאחדת אותם אחרי כי שניהם דורש ה' מאתנו, וסגולה זו היא שיתברר ויתאמת אצל האדם איכותו של ה"אני" שלו, כי בזה יומד מעלת כל האדם לפי מדרגתו, האיש הגס והשפל כל "אני" שלו מצומצם רק בחומר וגופו, למעלה ממנו מי שמרגיש ש"אני" שלו הוא מורכב מגוף ונפש, ולמעלה מזה מי שמכניס לה"אני" שלו בניו ומשפחתו, והאיש ההולך על פי דרכי התורה, ה"אני" שלו כולל את כל עם ישראל, שבאמת כל איש ישראל הוא רק כאבר מגוף האומה הישראלית. ועוד יש בזה מעלות של איש השלם ראוי להשריש בנפשו להרגיש שכל העולמות (דומם צומח חי מדבר מלאכים ספירות) כולם הוא האני שלו, והוא בעצמו רק כאבר קטן בתוך הבריאה כולה, ואז גם רגש אהבת עצמו עוזר לו לאהוב את כל עם ישראל ואת כל הבריאה כולה.

ולדעתי מרומז ענין זה במאמרו של הלל ע"ה שהיה אומר אם אני לי מי לי וכשאני לעצמי מה אני, היינו שראוי לכל אדם להתאמץ לדאוג תמיד בעד עצמו אבל עם זה יתאמץ להבין שאני לעצמי מה אני, שאם יצמצם את האני שלו בחוג צר כפי מראית עין, אז אני זה מה הוא? הבל הוא וכאין נחשב, אבל אם תהיה הרגשתו מאומתת שכללות הבריאה הוא האדם הגדול והוא ג"כ כאבר קטן בגוף הגדול הזה, אז רם ונשא

לומדים להיות אנשים טובים

גם ערכו הוא שבמכונה גדולה גם מסמר היותר קטן אם רק משמש משהו להמכונה הוא דבר חשוב מאד שהכלל בנוי מפרטים ואין בכלל אלא מה שבפרט. עכ"ל הקדושה.

ונמצאנו למדים מדבריו שהאדם צריך להגיע לסוד מדרגת היחידה שבנפש, כמו שכותב האריז"ל שמדרגת יחידה פרושה – שהאדם השלם חווה שכל העולם כולו זה בעצם "אני אחד גדול", גורלי כגורלם, וגורלם כגורלי. וזאת תהיה מדרגת מלך המשיח, ועלינו לשאוף כמה שיותר להדבק במדרגתו.

ובעניין איך שכל הבריאה כולה היא מקשה אחת, וכולם זה "אני אחד גדול", כתב הלשם שבו ואחלמה, הרב שלמה אלישיב בספרו הנפלא "ספר דרושי עולם התהו", וז"ל:

כל המציאות כולה עם שורשה שהיא התורה, הם כולם מעצם אחד וכח אחד לכולם. והוה התורה עם המציאות כמו שורש האילן עם האילן, ומתקן האילן ע"י השורש. וכן נוכל להבין על פי זה ג"כ שאין שום מעשה בעולם מכל אשר נעשה תחת השמש הן לטוב הן למוטב, וגם כל המקרים המתילדים מכל מעשה וכל עניין אם גדולה אם קטנה, שלא יהיה הרגש ונגיעה בזה לכל המציאות כולה ממש מלמטה מטה ועד למעלה מעלה. כי עצם אחד וכח אתת לכולם. והגם שכל העולמות בריאה יצירה ועשייה הם נקראים נפרדים, משום הצמצום החזק הנעשה בהם ונפרד מציאותם זה מזה לגמרי. וא"כ הרי נעתקו מהאחדות. כי הוראת נפרד הוא היפך מהוראת האחדות. ואין הרגש לפרט אחד מענייני פרט השני כולם. אך האמת הוא שלא כן הוא. כי הכח הפנימי שמהוה אותם ומקיימם, הוא אינו סר ח"ו מאלהותו כלל וכלל, כי העצמות הם גם בבי"ע אלהות גמור. וכן כח הצמצום החזק עצמו אשר נתן מקום לעצמים מחודשים. והעתיקים להיות נפרדים, והיותם עצמים מחודשים, הכח הסובל אותם ונושא אותם בעצמותם המחודש, הנה כל זה הוא רק מאלהותו ית"ש לבד. ואין שום ממוצע בינו לבינם כלל וכלל כי רק הוא לבד ית"ש הוא המהוה את כל פנימיותם וחיצוניותם בכל אופניהם שהם. גם את עצם כח הפירוד עצמו בכל התהוותו. וכולם עומדים במאמרו ית"ש, וקשורים ותלויים בשרשיהם העליונים אשר באצילות ולמעלה למעלה. וא"כ נמצא שרק אור האחדות שהוא הוא ית"ש הוא מהוה הכל ומעמיד הכל. ואם שע"י כח הפרוד שבהם אינו יודע ומרגיש פרט אחד מחבירו. הוא אינו משום שהאמת הוא כך שאין שייכות לאחד עם זולתו. אלא שהוא רק מחמת חסרון הידיעה שנלקח ע"י כח הפירוד, אשר במציאות הנפרדים, שלא יידע ולא ירגיש כל פרט ופרט אלא כל אחד מעצמו לבד. אבל הכח דעיקר התהוותם הוא בהם בהעלם. ובזה תלוי ועומד כל עיקר מציאותם וקיומם. והכח הזה הרי הוא מאחדות הגמורה. הנה בזה אין שום מעשה גדולה או קטנה גם מכל המקריים המתילדים ועוברים על

כל פרט ופרט, שלא יהיה נגיעה בזה לכל המציאות כולה הן למטה הן למעלה. כי בהעלם ופנימית הנה אין שום ענין קטן שיוצא חוץ מסוד האחדות ח"ו (כי הוא המהוה את הכל ומנהיג את הכל) וסוד האחדות מנהיג את כל העולמות כולם בכל פרטיהם ועניניהם בכוונה אחת תכליתית הנשלם תמיד ע"י התורה וישראל. והוא להסיר את כל המסך המבדיל שהוא גשמיות הגוף שבכל העולמות כולם ולגלות את מצפונייהם הטמון בהם ולהראות בכל הטוב הגנוז בהם. והיינו שאחדותו הנעלמה שבהם יתגלה לאור ויאירו כולם בסוד האחדות לבד. עכ"ל של בעל הלשם.

שבת שלום לכולם.